

will jetz glich e Porte-faix schicke mit, denn ich glaüb,
ass in Dem e Bad nitt iwel thät thüe? . . . Isch denn
alles verruckt hit? . . . Züem Glick hat er si Adresse
do g'lo (er nimmt d'Adresskarte un geht hinte-n-üse links).

VII. Uftritt.

Herr Bemol, Hans, derno Peter.

Herr Bemol (kunnt hinte ine rechts, ganz verstört
un bleich. Fir sich).

Er isch nimmig ku . . . un doch isch's jetz scho
mehr ass e Stund . . . Un ich, wo scho iwerall verzählt
ha, ass mi Trinele ne Millionär hirothet! . . . Züem
Unglick weisst mi Tochter nitt emol, wer's mag gsi
si, denn 'shàn ihre ewe scho ne paar 's hirote versproche . . .

Hans (kunnt hinte ine links).

So, jetz isch se abg'reist . . . Tiens, dr Herr Bemol!
(fir sich) dà lüegt wiescht dri . . . décidément er isch
krank, dà Mann, (lüt) wie gehts Meister Bemol? . . . Se
schine mr hit nitt ganz wohl! . . . oder fehlt ebbe im
Trinle ebbes? . . .

Herr Bemol (fir sich, ohne uf dr Hans Achtung z'gà).

Er kunnt vielleicht noch . . . er ka jo noch ku . . . er
isch vielleicht ufg'halte worde . . . ich will glaüb glich
wieder heim geh . . .

Hans (fir sich).

Wenn's e Dokter isch vo Staffelfelde, wo-n-er er-
wartet, so bebriff ich, ass er ungeduldig isch . . . (lüt)
Voyons, Herr Bemol!

Herr Bemol.

Hein! . . . (schlat sich an d'Stirne) Jà so, ich soll jo
's Klavier stimme (züem Hans) Ka-n-i glich afange? . . .

Hans (fir sich).

Ah! er kunnt wieder züe si . . . (lüt) Wenn Sie
wànn . . . 's Klavier isch dert (er zeigt d'Türe uf dr Site
links un süecht ne ine z'schiewe).

Herr Bemol (fir sich).

Ich will mi glich an d'Arwet mache, ass i glich
wieder ka geh . . . ich ha du reste im Trinele g'sàit, es
soll mr ne do ane schicke, wenn er mit mir selbst noch
rede will . . . (er geht ine. Hans lehnt d'Türe-n-a).

Hans.

Ich bi froh, ass ich ne ab ha! . . . 's isch mr efange-n-
Angst worde . . . wenn ich gieng geh ne Dokter hole? . . .
Was steckt denn eigentlich in dr Luft? . . . d'Lit werde
glaüb alle g'schittelt . . . Dà mit siner Badbittig hat sich
scho so sunderbar ufg'ficht . . . wenn's nur nitt o noch
an mich kunnt! . . .

G'sang (Mit dem Pfeil).

Was soll das bedite?
Ich glaüb wirklich 's spuckt,
Wo me hi tüet schrite,
Sin d'Lit hit verruckt!
's tüet mir nur halwer g'falle,
Ich mag sàh, wer ich will,
So isch's mr, hàn se-n-Alle
E Sprosse glaüw-i z'viel.

Tüet das d'Luft verbreite,
Oder wo kunnt's her?
Ich möcht's ewe meide,
Wenn's z'vermeide wàr.
Ich möcht mi Kopf noch b'halte,
Ich brüch ne, mi Verstand,
Fir ass ich ka erhalte
Im Trinele si Hand.